

РЕШЕНИЕ

№ 3378

гр. София, 29.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов

Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **546** по описа за **2020** година докладвано от съдия Маргарита Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Д. К. Л. (К. К.), чрез пълномощник, срещу решение № 99747 от 22.04.2019г., постановено от Софийския районен съд /СРС/, НО, 3 състав по НАХД № 21519/2018г., с което е изменено Наказателно Постановление № 18-4332-014870 от 30.07.2018г. на началник Група ОПП-СДВР, в частта в която за извършено нарушение на чл.161, т.1 от ЗДвП е наложено наказание глоба в размер на 200 лева на основание чл.177, ал.1, т.2, пр.2 от ЗДвП и вместо това е намален размера на наложена глоба на 100.00 лв.

В жалбата си Касаторът развива доводи за неправилност и незаконосъобразност на така поставеното решение. Сочи се, че посоченото от наказващия орган нарушение не кореспондира с описанието на обстоятелствата, при които се твърди, че същото е извършено. Излагат се съображения, че е неправилен изводът на първоинстанционния съд, че не е налице несъответствие между описанието на нарушението, съдържащо се в АУАН и това в НП. Твърди, че даденото в НП описание на нарушението не кореспондира с фактите и обстоятелствата по делото, тъй като от така описаното в Наказателното постановление „нарушение“ не е извършено, доколкото представеното от жалбоподателя свидетелство за управление на МПС е издадено от страна, договаряща по Конвенцията за движение по пътищата. Сочи се, че при постановяване

на НП не е изследван въпросът относно приложимостта на чл.162, ал.1 от ЗДвП. Твърди, че неспазването от страна на административно-наказващия орган на изискването на нормата на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, води до ограничаване правото на защита, а също така прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното наказателно постановление. Излагат се съображения, че е недопустимо в хода на съдебното производство районният съд да изследва дали СУМПС отговаря на останалите хипотези за валидност по чл.161, т.2-5 от ЗДвП, доколкото в НП не се сочи нарушение на тези законови разпоредби. Моли съда да отмени като незаконосъобразно Решението на съда. В съдебно заседание касаторът, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата на основанията които е подадена и претендира разноски по делото.

Ответникът по касация – СДВР, отдел „ПП“, редовно призован не изпраща представител и не изразява становище по същество на същата.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за основателна.

Административен съд София - град, XVI касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна, поради което е ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна, че на 19.06.2018г. около 18:30 часа в [населено място] по АМ „Л.“ като водач на лек автомобил „Пежо 5008“ с рег. [рег.номер на МПС] , движещ се в посока от[жк]към [населено място] и 10-ти километър като участник в ПТП, управлява МПС със стар образец на СУМС, издадено от Република Турция № Т884734, което не отговаря на приложение № 6 от Конвенцията за движение по пътищата – нарушение на чл.161, т.1 от ЗДвП.

При така изложената фактическа обстановка бил издаден АУАН, а въз основа на него и процесното НП, което при идентичност на описание на нарушението на Д. К. Л. на основание чл.177, т.2 от ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200 лв. за нарушение по чл.161, т.1 от ЗДвП.

За да измени процесното НП Районният съд е приел, че АУАН и НП отговарят на изискванията на ЗАНН, като в хода на АНП не са допуснати процесуални нарушения. Приел е също, че с оглед представените доказателства по делото правилно е била ангажирана административно-наказателната отговорност на наказаното лице, но предвид смекчащите вината обстоятелства размера на наложената глоба следва да се определи в минимума, предвиден в закона.

Така постановеното решение е правилно по следните съображения:

Настоящият касационен състав намира, че оспореното решение на СРС е валидно и допустимо. Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата.

Правилно СРС е посочил, че са изпълнени изискванията за форма и съдържание на АУАН и НП.

Съобразно разпоредбата на чл.161, т.1 от ЗДвП свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи: 1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по Северноатлантическия договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него; 3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език; 4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария. Посочените хипотези от т.1 до т.5 от разпоредбата са алтернативни, т. е. наличието на която и да е от тях е основание да бъде призната валидността на издадено свидетелство за управление на МПС на територията на Република България.

В случая, за да се прецени дали е валидно представеното от жалбоподателя СУМПС, първо следва да се установи за коя от хипотезите на чл.161 то се отнася, като по-конкретно следва да се изясни дали то е национално или международно. В зависимост от това следва да бъде извършена и преценката дали документът отговаря на изискванията, съответно на чл.161, т.1 или т.4 от ЗДвП. И в двете хипотези обаче първото условие, за да бъде валидно представеното свидетелство е то е издадено от страна по Конвенцията. В случая това условие е изпълнено, тъй като Р. Турция е договаряща страна по Конвенцията от 22.01.2013г.

Съдът извърши проверка относно съответствието на представения от жалбоподателя документ с Приложение 6 от Конвенцията. Съгласно посоченото приложение, национално свидетелство за управление трябва да бъде под формата на документ и се издава на езика или езиците, определени от компетентните органи, които издават или на които е поръчано да издадат този документ; въпреки това на него е написано на френски език "Permis de conduire", което може да бъде съпроводено или не с названието на другия език или езици, а също така с името и/или отличителния знак на страната, в която е издадено свидетелството. Надписът на френски език "Permis de conduire" в случая липсва в представеното копие на свидетелството. С оглед на това не би могло да се приеме, че документът съответства на изискването на Приложение 6.

Във връзка с легализацията на свидетелството на жалбоподателя следва да се отбележи, че ЗДвП изисква легализиран превод, а не обикновен превод на СУМПС, тъй като легализираният превод освен превод на съдържанието на документа, установява и автентичността и верността на същия. Съобразявайки се с изложеното, съдът счита, че в конкретната хипотеза, жалбоподателя е действал в дисонанс с чл.161, т.3 от ЗДП, поради което и напълно адекватно е бил ангажиран с административно-наказателна отговорност.

Действително в хода на касационното съдебно производство от касатора е представено допълнително заверено копие от задграничен паспорт на лицето/л.24-29/с дата на издаване 06.06.2016 г. и дата на валидност 06.06.2021 г. видно от което касаторът е влязъл на територията на РБългария на дата 25.05.2018 г. от КПП „Кулата“, но за да са налице предпоставките на чл.162, ал.1 от ЗДвП, само ако са

налице предпоставките на чл.161, т.3 от ЗДвП, какъвто не е настоящия случай.

В заключение, в рамките на дължимата от касационната инстанция проверка настоящият съдебен състав не открива основания за отмяна на въззивното решение. Същото е правилно, като са спазени както материалния закон, така и процесуалните правила при постановяването му.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 от АПК, Административен съд – София-град, XVI касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 99747 от 22.04.2019г., постановено от Софийския районен съд /СРС/, НО, 3 състав по НАХД № 21519/2018г., с което е изменено Наказателно Постановление № 18-4332-014870 от 30.07.2018г. на началник Група ОПП-СДВР, в частта в която за извършено нарушение на чл.161, т.1 от ЗДвП е наказание глоба в размер на 200 лева на основание чл.177, ал.1, т.2, пр.2 от ЗДвП и вместо това е намален размера на наложена глоба на 100.00 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.